

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาเจอตอนที่หมดหวัง

วัดญาณสังวราราม ที่จังหวัดชลบุรี เดิมนี่ก็ท่านสุชาติ ท่านสุชาติเป็นคนพญา แต่เวลาบวชแล้วไปอยู่ที่นี้ เลยกลายเป็นพระวัดป่าบ้านตาดไป อยู่เป็นประจำมาเลย ออกจากนี้ปี ก็ไปอยู่ที่วัดญาณสังวรเท่านั้นไม่ได้ไปไหน ออกจากวัดป่าบ้านตาดแล้ว ไปอยู่วัดญาณสังวรจนกระทั่งปานนี้แหละ เมื่อเร็ว ๆ นี้ที่เราไปกรุงเทพฯ เราก็ไปเยี่ยม วัดญาณสังวร ท่านสุชาติอยู่นั้น ดูลักษณะท่าทางมีหลักใจ ท่านอยู่นั้นมาเป็นประจำ พอ ออกจากนี้ก็ไปอยู่วัดญาณสังวรเลย แล้วไม่ได้โยกย้ายไปไหนจนกระทั่งปานนี้ละ

สถานที่นั้นเป็นที่สงบสงัดดีด้วยนะ ท่านอยู่ที่นั่นท่านคงจะระมัดระวัง คือท่านคง จะเข้มงวดกวดขันทางประชาชนหรือใคร ๆ ก็ตาม แม้ที่สุดข้าราชการที่จะไปทำงานทำ การอะไรแล้วไปทำลายป่า ท่านอาจจะเป็นผู้ดูแลรักษา และเข้มงวดกวดขันในเรื่อง เหล่านี้ไม่น้อยเหมือนกัน เพราะวัดญาณสังวรเป็นป่าจริง ๆ โดยเฉพาะ นอกนั้นเลอะ เทอะไปหมดแล้วแหละ คือทำเลข้างนอกนี้เลอะเทอะเป็นตลาดไปหมดเลย ตั้งหน้าจะ ไปดูวัดญาณสังวรจริง ๆ ไปนี้พอไปถึงหน้าวัดจริง ๆ มีทางรอบ ๆ ขึ้นโน้นเลย

เราไปเราก็ไปขึ้นโน้น เราไม่ไปตรง ถ้าไปตรงจะถูกตลาดคน วัดนี้ดี เราเคยไป พักอยู่แล้ว ไปองค์เดียว ให้เขาไปส่งเจียบ ๆ บาทกรก็ไม่เอาไป เขาไปส่งเจียบ ๆ คือไม่ให้ ใครทราบเลย เรียกรถเข้ามาปั๊บให้ไปส่งวัดญาณสังวรให้ เขาก็ไปส่ง ไปนี้อย่าบอกใคร ว่าเราไปไหนมาไหน เราไปอยู่โน้นเลย พักค้างที่นั่น พวกกระจอนกระแตมี เจียบสงัด มากทีเดียว มันเป็นดงจริง ๆ ที่ตัววัดญาณสังวรจริง ๆ อยู่บนเขาเป็นป่าจริง ๆ ข้างนอก เป็นตลาดคน ท่านสุชาติท่านไปอยู่ท่านก็อยู่บนหลังเขาวัดญาณสังวร อยู่ในป่าเลย จนกระทั่งทุกวันนี้

ท่านเป็นคนพญา บวชแล้วมาอยู่ที่นี้เป็นประจำเป็นเวลานาน ออกจากนี้ปีก็ เข้าวัดญาณสังวรจนกระทั่งปานนี้แหละ ดูลักษณะท่าทางท่านมีหลักมีเกณฑ์ดี แล้ววาง เยอะนะ ที่ท่านอยู่กว้างเยอะ เขาเอากวางไปปล่อยไว้ คนดูแลรักษา มันน่ารักนะกวาง กวางเห็นคน ที่ว่าน่ารักก็คือว่าพอไปเจอกับคน เขาหากินเต็มอยู่นั้น พอไปเจอคนเขา ทำท่าวิ่ง วิ่งบ้ามึงอะไร ใครเลี้ยงมึงไว้ เราก็ว่าอย่างนั้น มันทำท่ากลัว วิ่งไปอยู่นั้นเสีย ทำท่ากลัว เห็นเราไปปั๊บ วิ่งปั๊บก็ไปกินหญ้าอยู่นั้นเสียอย่างนั้นละ เราไปเห็นเอง กวาง

ที่วัดญาณสังวรมีพวกสัตว์ป่าอยู่เยอะ เขาเลี้ยงไว้ ๆ พวกหมาไต่ก็มี มีสัตว์หลาย ชนิดไม่ใช่เพียงหมาไต่ นะ พวกหมูพวกกวางพวกอะไร เขาทำเป็นตาข่าย ๆ ล้อมเอาไว้

พวกหมาไนก็เป็นหมาไน เป็นฝูงๆ พวกหมูพวกกวางพวกอะไร นั้นละที่ว่าวัดญาณสังวร กว้างขวางและเป็นทำเลเลี้ยงสัตว์ได้ดี สัตว์ป่าเอาไปเลี้ยงไว้ที่นั่น มีตาข่ายๆ รั้วตาข่าย ให้อาศัยอยู่เป็นลือกๆ เขาหากินตามนั้นแหละ

เราไปพักค้างคืนที่นั่นก็ไป เราไปเอง ตอนนั้นโรคหัวใจมันกำเริบหนักมาก หมอเขาแนะนำไม่อยากให้รับแขก การรับแขกก็เกี่ยวกับการพูดการจา โรคนี้มันกำเริบได้เร็ว เขาวางั้น นั้นแหละเรื่องราวมัน เราถึงได้ไปอยู่ทางวัดญาณสังวร ไปทางพัทยา แต่เพียงเขตพัทยาเฉยๆ ที่เราอยู่จริง ๆ เราอยู่ในสวนมะพร้าวลึกลึกๆ อยู่เขตพัทยา เงียบ นั้นละเรียกว่าหลีก หลีกคน ตอนหมอเขาแนะนำ ขอให้เว้นรับแขกรับคน เราจึงไปอยู่ที่นั่น ทางพัทยานานอยู่นะ ไปอยู่ในสวนมะพร้าวเขา

ไอ้เรานี้อะไรก็ไม่รู้ มันชอกแขกไปเห็นหมด ไม่ว่าที่ไหนไปเห็นหมดในเมืองไทยนี่ ไปเห็นหมดไม่ว่าที่ไหนๆ ไปทั้งนั้น ไม่ค่อยได้เที่ยวละเอียดถี่ถ้วนก็คือทางภาคใต้ ไม่ค่อยมีเวลาได้ไป ไปสองสามเที่ยวก็ไปด้วยกิจจำเป็นเป็นงานจงจำไปเสีย เขานิมนต์ไปในงานนั้นงานนี้ก็ถูกจงจำไป เสร็จแล้วก็ผ่านเลย ไม่ได้ไปตามอัยาศัย ไปตอนหนึ่งอาทิตย์หนึ่ง ตั้งแต่ออกจากกรุงเทพไปกลับมาอาทิตย์หนึ่ง ไปทางภาคใต้ นี้นานพอสมควร เพียงอาทิตย์เดียว นอกนั้นไม่ได้ละ ผ่านๆ ไปตามงานเขานิมนต์ ไปถึงไหน เขางเขาถึงที่ไหน ทางกระทรวงมหาดไทยเขานิมนต์ ไม่ใช่นิมนต์ธรรมดาณะ เขามาขอร้องเราจึงไปให้ ถ้านิมนต์ธรรมดาเราไม่ไป เขามาขอร้องให้ไปทางเขาง ไปพักทางโน้น

พอพูดนี้ก็ให้นำเอามาพูดเสีย เขาเรียก ต.ม. ที่อยู่นราธิวาส ชื่อ พ.ท.วีระ ตอนนั้นแกเป็น พ.ท.แกเป็นหัวหน้า ต.ม.อยู่ที่นราธิวาส ที่น่าคิดก็คือว่า ตามปรกตินี้แกส่งลูกสาวเป็นคนใส่บาตรประจำทุกวันๆ แกส่งตายตัวให้ลูกสาวทำ เป็นภาระของลูกสาวเลยว่าย่างนั้น แกเองก็ไม่ได้ใส่ละ แต่ในคืนวันนั้นมันเป็นอะไรชอบกล แกพูดตรงๆ เลย แล้วติดสอยห้อยตามเราทั้งวัน บอกว่าให้ไปทำงานวันนี้ โอ๊ย ผมมีลูกน้องว่าย่างนั้น เอรลดละตามส่งเรา ไปเที่ยวนั้นเที่ยวนี่ ชอกแขกนราธิวาสไปแหลกหมดเลย คือ ต.ม.คนนี้พาไป พาไปเที่ยวชอกแขกชึกแซ็ก

นี่ละที่น่าขบขันอันหนึ่ง น่าคิดนะ เราไปพักอยู่วัดประชาภิรมย์ ไปในงานเขางทางราชการละเขานิมนต์ไป เขาทำเป็นห้องๆ เป็นลือกๆ ติดไว้ อาจารย์นั้นๆ มาจากจังหวัดนั้นๆ มีแต่อาจารย์ที่มีชื่อเสียงทั้งนั้น ดังๆ ทั้งนั้น เราก้ไปตั้งอยู่ห้องนั้นละ ติดป้ายเอาไว้ว่าอาจารย์มหาบัวว่าย่างนั้น ที่นี้ลูกศิษย์มันไปเห็นนั้นซิ เรานี้ก็ว่าไม่มีลูกศิษย์แถวนั้น โอ๊ย รุมเข้าไปเลย ห้องอาจารย์มหาบัวเลยมากกว่าเพื่อน รุมๆ อยู่ตลอดเวลา ไปเฉพาะงานเขา ตอนที่ธรรมดาเราก้ไปพักรออยู่โน้น วัดประชาภิรมย์

ที่สำคัญก็คือพันโทวีระนี้ แก่เป็นหัวหน้าต.ม.ตรวจคนเข้าเมืองหรืออะไร (ตำรวจตรวจคนเข้าเมืองครับ) เขาเรียกแต่ต.ม.ๆ เฉยๆ ทีนี้ไปแกบอกว่า วันนี้พ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลังที่เดียวไม่ทราบเป็นยังไง พุดให้ลูกสาวฟัง ถึงเวลาแล้วให้มาบอกนะ พ่อจะลงไปใส่บาตรด้วยว่าอย่างนั้น บอกลูกสาวไว้ พ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลังไม่ทราบเป็นยังไง มันเป็นอยู่ในจิต บอกให้ลูก วันพรุ่งนี้พ่อต้องไปใส่บาตรว่าอย่างนั้น ทีนี้เราอยู่วัดประชาภิรมย์ อยู่องค์เดียว เขาจัดไว้แล้วสำหรับอะไรเรียบร้อย ถึงเวลาเขานิมนต์ ทางราชการนิมนต์ เขาต้องจัดพวกครูพวกอะไรเป็นประจำๆ ห้อง พ่อเข้าเขาก็เอาสำหรับอะไรๆ เตรียม

เราไม่สนใจสำหรับ ออกบิณฑบาต นี่ละที่ออกมาคนเดียว พระทั้งหลายที่ไป ท่านก็ฉันของท่านแหละ เราไม่ได้สนใจ เราก็ไปของเรา ทางนี้บอกลูกสาวไว้พ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลัง ว่าอย่างนั้น วันพรุ่งนี้พ่อต้องไปใส่บาตร ถึงเวลาให้มาบอกพ่อ พ่ออยากใส่บาตรด้วย ว่าอย่างนั้น พอลงไปแล้วก็ดู บอกลูกนะ มีแปลกๆ อยู่ ลูกดูนี่ดูพระองค์นี้ซิ ว่าอย่างนั้นนะ

วันนี้เปิดเสียบ้างตามความจริง เราก็ดูคนเดียวไปบิณฑบาต บอกลูกสาว ลูกสาวก็ยื่นรอจะใส่บาตร นี่ลูกดูซิดูพระองค์นี้ ว่าอย่างนั้น เราได้รับค้ายกยอคราวนั้น ละ เราอยู่เมืองไทยมาก็ปีกี่เดือนไม่เคยได้รับค้ายกยอ วันนั้นได้รับยกยอ พ่อกับลูกสาว ยื่นรอใส่บาตร พ่อเลยบอกลูก ดูซิดูพระองค์นี้ทำไมสง่างามมาก ว่าอย่างนั้นนะ เดินอย่างสง่าผ่าเผยองค์เดียวมา ความสำรวมระวังเรียบไปเลย ดูซิลูกดูพระองค์นี้ พระองค์นี้จะไม่อยู่แถวนี้ พระองค์นี้ต้องอยู่ในป่า บอกลูก เดินเข้ามาๆ

เขาเป็นหัวหน้าต.ม.เขาพูดกับลูกสาว ลูกสาวรอใส่บาตร วันนั้นพ่อมาใส่บาตรด้วย พ่ออยากใส่บาตรเป็นกำลัง พ่อเดินเข้ามา ดูซิลูกดูซิ พระองค์นี้สง่ามากนะ ดูท่าทางการเดินการไปการมา ความสำรวมระวัง ดูซิลูกสวยงามมากนะ พระนี้ไม่อยู่ในแถวนี้นะ ว่าอย่างนั้น อยู่แถวไหนค่อยทราบ ว่าอย่างนั้น พ่อมาก็นิมนต์เราเข้าไปรับบาตร พ่อเรารับบาตร ก็ขันเทฯ หรืออะไร ใส่ขันหนึ่งแล้ว เราขยับออกปั๊บปั๊บใส่อีก เราก็เลยรับอีก พอรับที่สองแล้วยังจะเอาอีก ใส่อีก

ถึงสองแล้วเราบอกให้รอให้อีกอันรับบ้าง พระท่านก็บิณฑบาตด้วยกัน มาแถวนี้แหละ ให้ท่านบ้าง โอ๊ย ผมมีเยอะอยู่ข้างบน ว่าอย่างนั้นนะ จัดบาตรอยู่ข้างบน พาตใส่นี้ เลยพาลูกใส่หมดเลย ที่ยกไปนั้นนะ เทใส่บาตรเราเต็มหมดเลย บอกเท่าไรไม่ฟังเลย ไม่สนใจมีแต่จะรุกเรื่อย พ่อกับลูก ใส่เสร็จแล้วนึกว่าแล้วไม่แล้วนะ พ่อใส่บาตรเสร็จแล้ว อ้าว มันก็เต็มบาตรจะไปไหน ก็มันเต็มบาตรแล้วนี่ จะไปข้างหน้าไม่ได้แล้ว ก็มีบ้านหนึ่งอยู่ข้างหน้าเขารออยู่ ไปรับกันเสียก่อน เขาก็เตรียมปั๊บปั๊บลงไป เขาไปเอา

กะละมังของเขาลงมารอเทบาตรเรา พอใส่บาตรลงปั๊บ แกก็เอารถแก แกเป็นหัวหน้า ต.ม.แกมีรถ ปั๊บบีบเอาบาตรเรามาเทเสร็จเรียบร้อยเต็มนะ เทหมดเราจะกลับ อ้าว ทางนู้นก็รุมจะคอยรอใส่บาตรเรา ฟาดทีเดียวเต็มหมดเลยวันนั้นกลับมา

นั่นแหละที่ว่าผมได้ยินชื่อเสียงท่านอาจารย์มานานแล้ว ผมจนหมดหวังแล้ว นี่ที่ผม ดีใจมาก ที่แรกผมอยู่ต.ม.หนองคาย ครั้นมาตอนนั้นถ้าหน้าฝนก็เลอะไปด้วยขี้ตมขี้โคลนเข้าไม่ได้ ถ้าหน้าแล้งก็เต็มไปด้วยทราย รถเข้าไม่ได้ จากนั้นก็เลยย้ายไปทางอุบล จนกระทั่งย้ายมาทางนี้หมดหวังว่าจะมาราบท่านอาจารย์ที่นี่ ไม่เคยมีวาสนา วันนั้นผมมีวาสนามาก พุดน้ำตาร่วงนะ ไม่ใช่ธรรมดา ผมหมดหวังแล้วกลับมาเจอตอนที่หมดหวังแล้ว อยู่หนองคายจะมาหาท่านอาจารย์ก็มาไม่ได้ แล้วย้ายไปอยู่อุบล ย้ายจากอุบลก็ไปนราธิวาส นั่นแหละเจอกันที่นั่น

ที่นี่พอมใส่บาตรหมดแล้ว วันนั้นตามทั้งวันเลย ต.ม.คนนี่ งานการไม่สนใจ เอารถของแกนั่นแหละพาเราไปเที่ยวนั่นเที่ยวนี้ บริการทั้งวัน บอกให้ไปทำงาน ไม่เป็นไรผมมีลูกน้อง ผมส่งลูกน้องแล้ว ว่าอย่างนั้นนะ บริการเราทั้งวันเลยในวันนั้น ชื่อ พันโทวีระ เราเลยจำได้ แกพอใจพุดขึ้นน้ำตาร่วงๆ นะ ครั้งสุดท้ายละที่นี่ พอเสร็จงานแล้วแกก็มารออยู่ที่ห้องเราพัก ไม่ไปทำงานที่ไหนเลย เฝ้า กลางวันก็พาไปเที่ยวทางโน้นทางนี้ ซอกแซกซิกแซกไปหมด บอกให้ไปทำงานก็ไม่ยอมไป ผมพอใจแล้วผมมุ่งใส่ท่านอาจารย์มาตั้งแต่อยู่หนองคาย หมดหวัง ฟาดไปอุบลยิ่งหมดหวัง นี่ฟาดลงมาทางนี้แล้วหมดหวังใหญ่ ทำไมมาเจอเอาอย่างนี้ แกดีใจ พุดน้ำตาร่วงเลย

ที่นี่พอไปรับอะไรเสร็จหมดเรียบร้อยแล้ว ในงานเขาถวายมากมายของ กองพะเนินเทินทึก มาวัดประชานิยมละ พระในวัดนี้มีที่คณะเราถาม ให้ไปถามดูมีที่คณะถามแล้วเราก็จัดเอาของทั้งหมดที่เขาถวายเรา เอาไปแจกพระตามคณะต่างๆ หมดเลย เราไม่เอาอะไรเลย อ้าว ท่านไม่เอาอะไรเลยหรือ เอาแล้ว เอาบุญแล้วเราว่าอย่างนั้น อู๊อู๊ ไม่เอาอะไรเลย

ที่นั่นบเวลาเราจะมา กัมน้ำน้ำตาร่วงๆ หมดหวังแล้วที่ผม แต่ก็ยังมีหวังที่ได้พบท่านอาจารย์เป็นครั้งสุดท้าย ต่อจากนี้ไปจะไม่ได้พบท่านอาจารย์อีกแล้ว ว่าอย่างนั้นนะ กัมน้ำน้ำตาร่วง ผู้ชายน้ำตาร่วง เราก็เลยขึ้นรถ มาก็มาขึ้นเครื่องบินที่ปัตตานีหรือที่ไหนลืมแล้ว ขึ้นเครื่องบินกลับ ตั้งแต่นั้นมาก็เลยไม่ได้พบกันอีกจนป่านนี้แหละ แกพุดกับลูกสาวของแก้ว พระองค์นี้สง่างามมากนะลูก ดูๆ ซิลูก บอกให้ลูกดู เราก็ได้ฟัง ค่ายกยอคราวนั้นละ

ดูนะลูกดูพระองค์นี้ ดูเวลาเดินมานี้ท่าทางสำรวมระวัง สง่าผ่าเผยมาก พ่อก็ไม่เคยเห็น พระองค์นี้จะไม่ใช่พระเถื่อนนั้นะลูก พุดกับลูก พอออกจากนั้นเทหมดเลย ไป

นุ่นยังตามไปเอาอีก จากนั้นเฝ้าทั้งวันเลย เฝ้าเราทั้งวัน แล้วก็เลยไม่พบกันอีกนะ ชื่อ พันโทวีระ แก่เป็นหัวหน้าต.ม.ชบชั้นดินะ ผู้ชาย เวลาจะจากแกมานี้กั่มหน้าน้ำตาร่วงๆ คือแกเห็นว่าอะไรๆ ก็ตาม พอมาในงานนี้นิมนต์ๆ แทนที่จะเอาอะไรก็ตามเขาถวาย ไม่เอาเลย ให้ไปแจกคณะนั้นๆ ก็คณะเราให้เอาไปแจกหมดเลย เพราะของมากต่อมาก เวลาจะมานี้แกกั่มหน้าๆ แล้วน้ำตาร่วงเลย จากแกมา ก็มาขึ้นเครื่องบินปัตตานี นราธิวาสนั่งรถยนต์มา มาขึ้นเครื่องบินปัตตานี จากนั้นก็ไม่ได้พบกันอีกเลย แกคงเกษียณแล้ว นานแล้วนะ

พูดถึงเรื่องผู้ชายที่น้ำตาร่วงๆ คือพันโทวีระนี่ละ ที่กระซิบบอกลูกสาวให้ดู ดูซิ ลูกๆ พระองค์นี้แปลกอยู่นะ กระซิบบอกลูกเรื่อย ดูซิลูกๆ เรื่อย จนกระทั่งถึงมารับ บัตร ชบชั้นที่อยู่นะ ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ได้ไปอีก นราธิวาสไม่ได้ไปอีกเลย นี่ไปในงานเขานิมนต์ กระทรวงมหาดไทย ตอนนั้นใครเป็นผู้ใหญ่ในกระทรวง นั้นละเขานิมนต์เราไปแล้วไม่ได้ไปอีกเลยจนกระทั่งปานนี้ละ นราธิวาสไม่ได้ไปอีกเลย ปัตตานีเหล่านี้ไม่ได้ไปสงขลา หาดใหญ่ ไปบ่อย แต่เป็นที่ว่าผ่านๆ ไม่ได้ไปชอกแซกซิกแซ็กก็คือทางภาคใต้เรา ภาคอื่นภาคไหนไปหมดแหละ ไม่มีอะไรก็ไปละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ